

År 1851 var ett i många afseenden ganska märkvärdigt år. Hela vintern var mild och ganska litet snö föll. Våren började tidigt; men blef dock långvarig genom regn och kall väderlek. Genom ömningt regn och snö under våren blef våravattnet så mycket att sådant ej inträffat på lång tid. Vid Björnhults bro och Visjö bron steg vattnet 1/2 aln öfver vägen. Detta vårflöde aftog mycket sakta, hvadan ock alla Madar eller sankar ängar stodo hela försommaren under vatten, och gaf följaktligen ganska litet hö. Hela Sommaren – ja hela året var mycket regnigt och kall väderlek. Skörden var mycket lofvande; men Säden tog mycken skada under bergningen – då knapt någon dag var fri från regn. Många i synnerhet på Slättlandet fingo först i november inköra vårsäden på släde, under den i denna månad kvarliggande Snön. Potatissjukan var också detta år svårare än de föregående. En total Solförmörkelse inträffade detta år d. 28 juli, då det var mörkt som en Sommarnatt. Man trodde allmänt att detta fenomen bidrog till den besynnerliga väderleken.

Skedevid den 1. Januari 1852

J.Wallin

V.Pastor.

Källa:

Skedevid ka C/3 (1763-1824) sid 113/bild 67